

CELEBRACIÓ OLÍMPICA

25 anys “A la ville de...”

La nit del 17 d'octubre del 1986 la capital catalana celebrava a l'avinguda Maria Cristina que organitzaria els Jocs Olímpics del 92

Reportatge

MARIA ORTEGA
AURI GARCIA MORERA

“Un home que entaforat en un abríc salta amb els braços enlaire mentre li riuen les orelles”. Així recordava encara no fa un mes el periodista Joaquim Maria Puyal –com a pregoner de la Mercè– la figura de l'alcalde Maragall a l'avinguda Maria Cristina celebrant que, hores abans, Barcelona havia estat escollida seu olímpica. D'aquell dia n'ha quedat una imatge per a la història: la felicitat desbordada de Maragall. A un costat, el president Pujol. A l'altre, Narcís Serra, que com a alcalde havia viscut les primeres passes de la candidatura olímpica. Demà se'n compleixen les noces de plata i a Maragall encara li “riuen les orelles” quan passeja, com ahir, per l'escenari de la festa. Repassa amb l'ARA les imatges d'aquell dia intens i “més feliç” que el de l'inici dels Jocs quan “els nervis tenallaven”. Falta-

ven dos minuts per a dos quarts de dues del migdia d'un 17 d'octubre de fa 25 anys quan el president del Comitè Olímpic Internacional, Antoni Samaranch, deixava el país amb l'ai al cor amb la seva *paradinha*: “A la ville de... Barcelona”. En la tercera ronda de votacions a la ciutat suïssa de Lausana, Barcelona desbancava París. Nervis? Molts, admet Maragall, tot i que reconeix que la presència de Samaranch era un “punt a favor, en sabia molt, d'això”. Somriu i fa un petó a la bandera olímpica.

Martí Perarnau

La transmissió “més bèstia” del cap de l'equip de TVE a Lausana
El periodista Martí Perarnau va ser el responsable de l'equip de TVE que es va desplaçar a Lausana, format per una trentena de persones. Hi van arribar cinc dies abans. Tot i fer un gran desplegament, a TVE no tenien gens clar què podia passar. “Amb els anys s'ha explicat que estava molt clar però llavors no era així, s'hi va anar amb expectatives però res més”, explica Perarnau. Els rumors entre els periodistes eren constants, però no va ser fins al dia

abans de l'anunci que “es va començar a veure que allò sí que anava de debò”. Albertville va agafar força com a favorita per endur-se els Jocs d'hivern, cosa que perjudicava l'opció de París per als d'estiu.

Perarnau va encarregar-se de la transmissió decisiva al costat d'Olga Viza, i la recorda com “la més bèstia” que ha fet mai. “Era història amb majúscules”, explica. Dos anys després, el Comitè Olímpic Espanyol li va oferir organitzar els serveis de premsa dels Jocs. No ho va dubtar ni un moment.

La Fura dels Baus

Orgullosos d'un espectacle “allunyant del món Disney”
“Voliem arriscar que és el que ens caracteritza. Això sí, sabíem que havíem de fer un espectacle per a tots els públics i que la nostra cara més punky no hi cabia”. Àlex Ollé va dirigir, amb Carles Padrissa, l'espectacle *Mediterrani, mar olímpic*, la peça central de la cerimònia d'obertura de la mà de la Fura dels Baus. El 86 ni es plantejaven participar-hi, però dos anys abans de la inauguració, van rebre la trucada del produc-

Aniversari
Els salts d'alegria de l'alcalde Maragall a Montjuïc fan 25 anys

Misteri
Rebollo no va saber que encendria el peveter fins unes hores abans

tor Pepo Sol. La primera idea que van tenir va ser fer sortir a escena 5 camions que es convertissin en vaixells. Un per continent. El muntatge es va acabar d'estructurar amb elements de la mitologia grega per recrear el viatge d'Hèrcules i va quedar en un sol vaixell. “A l'estil Fura, molt lluny del món Disney”, explica Ollé. L'ensurt el va donar el vaixell en l'assaig general quan no va poder sortir a escena. Al final: èxit.

Antonio Rebollo

Encendre el peveter olímpic va ser “una al·lucinació”

Antonio Rebollo va ser un dels grans protagonistes dels Jocs pel seu paper en la inauguració, però quan es va decidir que Barcelona els organitzaria estava centrat en la competició. “Era component de l'equip espanyol, i m'entrenava per estar entre els tres que participarien en els Jocs”, explica. “Ho vaig viure amb molta il·lusió, i expectant per saber si estaria entre els escollits”, diu recordant l'octubre del 1986. Finalment no ho va aconseguir, i es va conformar amb els Paralímpics, en què va aconseguir una plata. La pos-

Barcelona!

sibilitat d'encendre el peveter li van plantejar a mitjans del 1991. Durant mesos va venir un cop per setmana a entrenar-se a Montjuïc, mentre un altre jove arquer català s'entrenava diàriament. "No sabíem qui dels dos seria l'escollit, i la tensió es va mantenir fins a 2 o 3 hores abans", revela Rebollo. En el moment de desaparar, assegura que no es va posar nerviós: "La preparació d'anys al'equip espanyol va fer que mantingués una certa calma". L'explosió d'alegria de l'estadi el va marcar: "Va ser una al·lucinació". L'últim cop que va venir a Montjuïc, pel 15è aniversari dels Jocs, va repetir el tir. "Va ser fins i tot més emocionant".

Andreu Clapés

Subdirector de la divisió de voluntaris amb visió de futur
El paper dels voluntaris és un dels aspectes més recordats dels Jocs de Barcelona. Un èxit que es va començar a gestar un o dos anys abans, segons explica Andreu Clapés, que diu que els voluntaris van ser claus en la decisió del 1986: "Una de les cartes fortes va ser precisament el suport de 100.000 persones disposades a fer de voluntaris". Una xifra que després baixaria fins als 35.000 que hi van participar finalment. El 1986 Clapés encara no formava part de l'organització, però ho va viure de prop. No va ser fins un any més tard que el van convèncer perquè s'hi

afegís: "Jo content de deixar-me endredar, perquè m'il·lusionava que no només es pensés en el 1992 sinó també en el dia després". Està satisfet del llegat que van deixar: "Quan veig el reconeixement al voluntariat, penso que potser els Jocs han aportat això a la societat".

Manel Estiarte

Jugar a casa: "Un privilegi molt emocionant"

Tot i ja haver competit en tres Olimpíades abans, els Jocs de Barcelona van ser especials per al waterpolis-

ta Manel Estiarte. "Jugàvem a casa, érem els protagonistes", recorda. Quan va saber que Barcelona seria la seu dels Jocs, el primer que li va passar pel cap va ser que, amb 31 anys, segur que hi participaria i que potser serien els últims. "La cosa va anar tan bé que vaig decidir continuar fins a Atlanta i després fins a Sydney", explica. Però els del 92 van ser "diferents, els millors de llarg". Si bé a nivell esportiu li ha quedat escrita amb foc a la pell la sensació de la derrota contra Itàlia a la final -la ràbia el va apartar de la cerimò-

nia de cloenda-, manté el record de la vida a la Vila Olímpica, on la delegació espanyola tenia "la millor ubicació". Un dels moments més màgics que recorda és el de la volta a l'Estadi durant la cerimònia inaugural. La va fer amb Pep Guardiola.

Los Manolos 'Amics per sempre' dels Jocs Olímpics del 92

No tocaven ni junts quan Barcelona es va proclamar olímpica. L'actuació de la cloenda va ser un dels punts àlgids a la trajectòria dels Manolos i un dels últims concerts que van fer tots deu junts. Aquesta setmana, Ramon Grau, José Luis Muñoz i Toni Pelegrin, tres dels components del grup, han tornat amb l'ARA a Montjuïc per sorprendre els turistes amb *Oh my loving*. Recorden que quan els van proposar tocar estaven fins al capdamunt de feina i no van donar el valor que tocava a l'actuació fins que es van trobar darrere les cortines. La coreografia va estar a punt d'acabar en tragèdia per la invasió de l'escenari desobrint el contundent alto de Constantino Romero: "Atletes, baixin de l'escenari". De tot plegat en guarden un record "borros i emocionant, l'estadi era com un plató de televisió". El moment més bonic que recorden, però, és l'actuació inaugural dels Paralímpics, on no van tocar en *playback*. ■

1. Pasqual Maragall va tornar ahir a l'avinguda Maria Cristina on va celebrar, fa 25 anys, l'elecció de Barcelona com a seu olímpica.

XAVIER BERTRAL

2. Ramon Grau, José Luis Muñoz i Toni Pelegrin, tres de los Manolos, al Lluís Companys.

XAVIER BERTRAL

3. Andreu Clapés, subdirector de la divisió de voluntaris, a la plaça dels Voluntaris.

CRISTINA CALDERER

4. El periodista Martí Perarnau amb les seves acreditacions.

ÁLVARO HURTADO

5. L'arquer Antonio Rebollo.

ÁLVARO HURTADO

EL BITLLET

I vam guanyar el mar

Més que medalles, autoestima o turisme, el que cercava Barcelona amb els Jocs Olímpics era una injecció de diners a la engrescadora transformació urbanística que havia començat amb la democràcia. Seguint l'exemple de les exposicions internacionals del 1888 (que va dissenyar el Parc de la Ciutadella) i del 1929 (que va urbanitzar Montjuïc), es va decidir repetir l'operació amb l'excusa dels Jocs per crear la Vila Olímpica a sobre d'una zona industrial en decadència i, de passada, aconseguir tot un seguit de noves infraestructures, com ara les rondes. La inversió i els projectes es van estendre per tota la ciutat i els resultats van ser tan bons que arreu es va voler imitar "el model Barcelona". Ara està en discussió, però mai oblidarem la fonamental empremta que ens ha deixat. Vam guanyar el mar.

CATALINA SERRA
SUBDIRECTORA

